

# El ple dels valors

Montilla parla de la cultura de l'esforç i de la feina ben feta i CiU diu que copia Pujol

MANUEL CUYÀS

EL PUNT, 5 d'octubre de 2008

Els discursos presidencials de política general com el que dimarts ens va oferir Montilla al Parlament són construïts a base de moltes peces. Un conseller passa uns papers que indiquen què desitjaria que el President digués de l'obra feta i per fer del seu departament, un altre conseller fa exactament igual, i així tots. Representa que unes mans que no necessàriament han de ser les presidencials haurien de donar ordre i proporció al munt documental. Les mans hi són, però no sempre tenen traça.

Jordi Pujol es va recrear sempre molt en l'enumeració dels papers que els consellers li facilitaven. Ho feia per donar satisfacció als col·laboradors i per presumir de coneixements. Pujol parlava de les carreteres que havia inaugurat i, a la vegada, dels primers conductors que les havien travessat, dient-ne el nom i els compromisos matrimonials i els fills que tenien.

A Pasqual Maragall, el periòdic tràmit parlamentari l'ensopia molt. Els consellers desitjaven que els seus papers, a l'hora d'ordenar-los, haguessin quedat entre els primers en l'ordre de lectura, perquè tan bon punt el President n'havia llegit tres o quatre passava les planes de vint

en vint per arribar ràpidament als paràgrafs finals, que és on els oradors concentren els continguts més transcendents i personals.

Dimarts, Montilla va ser més Pujol que Maragall. El capítol enumeratiu va ser prolix, de dues hores. La diferència és que Montilla no fa cap concessió a l'anecdolari que dona amenitat a un discurs. Com Pujol i Maragall, però, va situar en els darrers folis les frases que ell o els seus assessors van considerar que l'endemà serien recompensades amb grans titulars als diaris. Els periodistes fem molt el fatxenda però els polítics ens fan ballar com els dona la gana.

El colofó montillià va consistir en una apel·lació als valors: la moral de l'esforç, la feina ben feta, l'ambició, la competitivitat... Els convergents, quan ho van sentir, es van posar com un gall de panses. Van arribar a dir que Miquel Iceta havia copiat les reflexions que sobre els valors Jordi Pujol aboca setmanalment en la seva web i els havia afegit al discurs de Montilla. Una mica estrany. Miquel Iceta, alfa i omega, a i zeta, del PSC, com el seu cognom suggereix, presenta una estampa semblant a aquells cardenals de la cúria romana que procuren que el Papa mantingui el poder de la manera més perllongada i segura possible i que fan l'efecte que no s'han preocupat mai pels problemes teològics i que fins i tot podrien prescindir de l'existència de Déu. El que passa és que Iceta no és del tot així. És cardenalic i curial, vetlla per la disciplina i el manteniment del poder, però també elabora teologia, i a més a més molt ben escrita, com es pot comprovar en el seu bloc electrònic. Un home així va retallar els escrits de Pujol sobre els valors i els va enganxar al final del discurs de Montilla? Però si tothom sap que avui, per triomfar políticament i perquè el país i el món funcionin s'ha d'insistir en els valors. Barack

Obama i John McCain, hi centren bona part de la campanya presidencial americana.

En el ple dels valors es va procedir a l'elecció d'un nou membre de la mesa del Parlament que substituís Ramon Camp, destinat al poder judicial espanyol. L'escollit va ser el diputat Lluís Corominas, de CiU com Camp. La votació es va fer amb els diputats introduint una papereta a l'urna. No estava prevista cap sorpresa perquè els que havien de votar per Corominas i els que havien de fer-ho en blanc ja se sabien les intencions de bon principi. Una de les paperetes, però, contenia el nom de Montserrat Nebrera, la diputada del PP que disputa el lideratge del partit a Alícia Sánchez-Camacho. Encara que ho negués, tothom va donar per fer que la Nebrera s'havia votat a ella mateixa per tenir un cert protagonisme en la sessió parlamentària. Qui no va tenir cap dubte de la maniobra va ser la mateixa Sánchez-Camacho, que era a la tribuna dels convidats. Tan contenta com havia entrat Sánchez-Camacho a la seu parlamentària. El cap de setmana anterior havia aconseguit capitalitzar una manifestació en favor del bilingüisme organitzada per Ciudadanos a base de posar-se ella al davant. Com que ella és més coneguda que els Ciudadanos, tots els micròfons la van festejar. A quin preu, Alícia? En el mateix ple va intervenir per primer cop com a portaveu d'ERC Joan Puigcercós. Per posar un exemple d'actuació política va citar la pel·lícula Matrix, obra de referència al costat de Maquiavel, Montesquieu, Pujol o Iceta.